

PÅSE, på'se, m. 2. pl. *påsar*. 1) Liten säck af väf, skinn o. s. v., att lägga hvarjehanda saker uti; äfv. dylik persedel hopklistrad af papper. (Ordspr.) *Tigga i en p.*, vara ens, hålla ihop. — Har flera sammansättningar, såsom: Skinnpåse, Tiggarpåse, Brödpåse, Matsäckspåse, m. fl. — 2) Hvad som liknar en påse. *P. på kläder*, påsigst ställe på dem.

PÅSE, på'sé, v. a. 2. (böjes som *Se*) Se på. *P. ett pass*.

PÅSEENDE, n. 4. Ögonens riktande på ett föremål. *Vid första p.* — *Syn*. Anblick.

PÅSEGLA, v. a. 1. Segla på eller emot. *P. ett grund*, *en klippa*, *ett fartyg*. — *Påseglande*, n. 4. o. *Påsegling*, f. 2.

PÅSELA, v. a. 1. Lägga selen på (häst, åsna). — Äfv. *Sela på*. — *Påselande*, n. 4. o. *Påselning*, f. 2.

PÅSESVULST, m. 3. Svulst, som har formen af en liten påse.

PÅSIG, a. 2. Säges om något, som står ut nästan i form af en påse. *Ett p-t veck*. — *Påsighet*, f. 3. — *Påsigst*, adv. *Klädningen sitter p.*

PÅSITTA, v. n. 3. (böjes som *Sitta*) Vara sittande på. — Mest i part. pres. *Påsittande*.

PÅSK, m. sing. (af hebr. *Pascha*) 1) Fest hos Judarna till minne af deras utvandring ifrån Egypten. (Bibl.) *Hålla p-a*, fira påskhögtiden. — 2) Fest hos de Kristne, till minne af Christi uppståndelse. *I p.*, nästa påsk. *I p-as*, förliden påsk. — *Ss. P-tid*.

PÅSKAFTON, m. 2. pl. — *aftnar*. Dagen före påskdagen.

PÅSKALAM, n. 3. 1) Lam, som af Judarna slagts vid påskhögtiden. — 2) Det ena af Gamla Testamentets sakrament, instiftadt till minne deraf, att Israels barn befriades ifrån mordengelen och finga utgåa ur Egypten. *Åta p-met*.

PÅSKANDAKT, m. 3. Andakt, som förrättas vid påskhögtiden. *Begå sin p.*

PÅSKDAG, m. 2. Se *Påskhelgdag*. *P-en*, första dagen af påskhelgen. *I p-arna*.

PÅSKFULLMÅNE, m. 2. pl. — *månar*. Den fullmåne, som infaller näst efter vårdagjemningen, och hvarefter tiden för påsken bestämmes.

PÅSKHELG, m. 3. De begge högtidsdagar, då minnet af Christi uppståndelse firas.

PÅSKHELGDAG, m. 2. Hvardera af påskhelgens begge dagar.

PÅSKHÖGTID, m. 3. Se *Påskhelg*.

PÅSKICKA, v. a. 1. Skicka på en någon ell. något.

PÅSKINA, v. n. 3. Brukas endast i uttrycket: *Låta p.*, låta förstå, låta märka.

PÅSKJUTA, v. a. 3. (böjes som *Skjuta*) Skjuta med händerna på något. — Äfv. *Skjuta på*. — *Påskjutande*, n. 4. o. *Påskjutning*, f. 2.

PÅSKKAKA, f. 1. Kaka, som gemenligen anrättas till påsken.

PÅSKKÄRING, f. 2. Käring, som enligt folktron far till Blåkulla skärthorsdagen, för att der hålla påska.

PÅSKLILJA, f. 1. Trädgårdsväxt med gula, välluktande blommor, från Söderländerna. *Narcissus Pseudonarcissus*. — Kallas äfv. Gul Narciss.

PÅSKLJUS, n. 3. Utsirade vaxljus, som katolikerne bränna vid påskgudstjenster.

PÅSKLÖRDAG, m. 2. Se *Påskafton*.

PÅSKMÄNDAG, m. 2. Annan dag påsk.

PÅSKNATT, f. 3. pl. — *nätter*. Natten emellan påsklördagen och påskdagen.

PÅSKOFFER, n. 3. Offer till presterna vid påsktiden. Jfr. *Offer*.

PÅSKOTTA, v. a. 1. Skotta något uppå en sak. *P. snö*. — Äfv. *Skotta på*. — *Påskottande*, n. 4. o. *Påskottning*, f. 2.

PÅSKPENNINGAR, m. 2. pl. Penningar, som efter gammal sed gifvas åt någon till påsken, såsom åt prester, klockare, ringare, m. fl.

PÅSKRIFNING, f. 2. Se *Påskrift*.

PÅSKRIFT, f. 3. 1) Påskrifvande. *Vid passets p.* — 2) Innehållet af hvad som blifvit påskrifvet. *P-en på ett pass*, *en vaxel*, o. s. v. *Förse med p.* — 3) Ord, som äro präglade i fältet på ett mynt.

PÅSKRIFVA, v. a. 3. (böjes som *Skrifva*) Skrifva något på ett papper, ett dokument, till bevitnande, intyg, o. s. v. *P. en vaxel*. *P. ett pass*. — Äfv. *Skrifva på*. — *Påskrifven*, part. pass. (Talesätt) *Ge en p-et*, lexa upp, gifva skarpa förebråelser. *Få p-et*, få uppbara skarpa förebråelser, blifva föremål för bitande ordalag.

Anm. Båda dessa uttryck härleda sig ifrån betydelsen af grek. ordet *Epigram* (bitande påskrift).

PÅSKRUFVA, v. a. 1. Genom skrufning påsätta. — Äfv. *Skrufva på*. — *Påskrufvande*, n. 4. o. *Påskrufning*, f. 2.

PÅSKSÖNDAG, m. 2. Benämning på vardera af de sex dagar söndagarna efter påsk.

PÅSKVECKA, f. 1. Den vecka, som slutas med påskdagen.

PÅSKYLLA, v. a. 2. Se *Skylla på*.

PÅSKYNDÅ, v. a. 1. Gifva större skyndsamhet åt, göra att något går fortare, sker förr, än det annars skulle gjort. *P. ett arbete*. *P. ens död*. — *Påskyndande*, n. 4.

PÅSKÄGG, n. 3. 1) Ägg, som vanligen spisas på påskaftonen. — 2) Färgade, hårdkokta ägg, som man i grekiska kyrkan, isynn. i Ryssland, vid påskhögtiden skickar hvarandra till skänk.

PÅSKÖREN, n. 4. pl. Se *Påskoffer*.

PÅSLAGNING, f. 2. Handlingen, hvarigenom något påslås.

PÅSLÅ, v. a. 3. (böjes som *Slå*) 1) Med spikar, naglar o. s. v. fästa något på ytan af ett föremål. *P. skenor på ett hjul*. — 2) Gjuta, hålla på. *P. vatten*. — 3) Med mursel slå (mot en vägg o. d.). *P. murbruk*. — Äfv. (för alla bem.) *Slå på*. — *Påslående*, n. 4.

PÅSLÄPPA, v. a. 2. Se *Släppa på*.

PÅSPAPPER, n. sing. En sort papper, som isynn. användes till påsar.

PÅSPIKA, v. a. 1. Genom spikning fästa på. *P. locket på kistan*. — Äfv. *Spika på*. — *Påspikande*, n. 4. o. *Påspikning*, f. 2.

PÅSPÅDA, v. a. 2. Se *Spåda på*.

PÅSPÄNNA, v. a. 2. Med spänne fästa på. — Äfv. *Spänna på*.

PÅSSJUKA, f. sing. (med.) Öronkörtlarnes inflammation, åtföljd af svår svullnad i halsen och käkarna.

PÅSTRYKA, v. a. 2. (böjes som *Stryka*) Se *Stryka på*. — *Påstrykande*, n. 4. o. *Påstrykning*, f. 2. — Part. pass. *Påstruken* brukas någon gång (fam. o. skämtv.) i samma mening som: rusig.

PÅSTÅ, v. a. 2. (böjes som *Stå*) 1) Med fullt anspråk på visshet uttala ett omdöme, framställa en sats, yttra något. *P. något*. *P. en orimlighet*. *Jag p-r att det ej är sant*. *Han p-r sig hafva sett det*. *Jag p-r det ej vidare*. — 2) Bestämt och med anspråk fordra, yrka. *Aktor*